

Elfújja a szél

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 11. szám, 2020. március 13.

**„Vasalt vagy, úzótt és értelmiségi.”
(Térey János: *Udvari kultúra*)**

Szirák Péter írására reagálva (*Társadalmi helyzete: bíró, ÉS*, 2020/8., febr. 21.) első állításom az egyetértés: Térey János, a szépíró életműve kikezdhetetlen, mindnyájunké. Hozzáteve, hogy aki ma a kultúrpolitika mocsarába téved, azt bizony lehúzza a hínár. Pedig Térey János tudta, kikkel van körülvéve. Utolsó, posztumusz kötete (*Nagy tervekkel jöttem Rosmersholmába*, Jelenkor, 2019) *Udvari kultúra* ciklusának számos versét ideidézhetnénk:

„Nincs kényszer, nem kéne behódolni”, de: „Édes a lehetőség, mint a méz” (*A Judás-kos*). „Ez egy keresztény kiképzőtábor / ...Ez egy üdvösségi verseny” (*Az irgalmi negyedben*). És főként a cikluscímadó vers: „Úrhatnám ízlés diktál: / Csuklózta az udvar ... Ha szalonban szerepelsz, / Az is udvari kultúra. / Ahol egy diktál, az már udvar / ... A velencei pestis / búze körülvesz; / ... Dédelget a cég: / „ Alkalmazkodni muszáj!” / ... És ne feledd: Aki nem lép egyszerre...”

Szirák Péter azt írja: „szinte semmit nem tudunk arról, hogy Térey János voltaképpen miről és hogyan tárgyalt a PIM igazgatójával”. Igaz. De a lényeg, hogy szóba állt vele: a kultúrharc egyik vezéralakjával, aki – ahogy anno Csurka „Imre Kertész” vagy Fekete Gy. Konrád Györgyöt – en block a nyugaton sikeres kortárs írókat rekeszti ki a magyar irodalomból.

És hát a róla elnevezett ösztöndíj fanyar illata mégiscsak belengi az irodalmi életet: beleértve azokat is, akik elfogadták, azokat is, akik elutasították, s mindez, Térey jó szándékát nem kétségbe vonva, bizony az „udvar” jól kigondolt praktikája. Lezárásképpen: Térey János, az író velünk marad, s amaz illatot pedig elfújja a szél.